Teismo praktikos rinkinys

TEISINGUMO TEISMO (penktoji kolegija) SPRENDIMAS

2016 m. rugsėjo 7 d.*

„Ieškinys dėl panaikinimo — Teisinio pagrindo pasirinkimas — SESV 43 straipsnio 2 dalis arba SESV 43 straipsnio 3 dalis — Bendras žemės ūkio produktų rinkų organizavimas — Reglamentas (ES) Nr. 1308/2013 — 7 straipsnis — Reglamentas (ES) Nr. 1370/2013 — 2 straipsnis — Kainų nustatymo priemonės — Referencinės ribinės kainos — Intervencinė kaina“

Byloje C-113/14

dėl 2014 m. kovo 10 d. pagal SESV 263 straipsnio antrą pastraipą pareikšto ieškinio dėl panaikinimo

Vokietijos Federacinė Respublika, atstovaujama T. Henze, A. Lippstreu ir A. Wiedmann,

ieškovė,

palaikoma

Jungtinės Didžiosios Britanijos ir Šiaurės Airijos Karalystės, atstovaujamos M. Holt, C. Brodie ir J. Kraehling, padedamų baristerio A. Bates,

ir

Čekijos Respublikos, atstovaujamos M. Smolek, J. Škeřík, J. Vláčil ir D. Hadroušek,

įstojusių į bylą šalių,

prieš

Europos Parlamentą, atstovaujamą L. G. Knudsen, R. Kaškina ir U. Rösslein,

Europos Sąjungos Tarybą, atstovaujamą G. Maganza, J.-P. Hix ir S. Barbagallo,

atsakoves,

palaikomas

Europos Komisijos, atstovaujamos D. Triantafyllou ir G. von Rintelen, nurodžiusios adresą dokumentams įteikti Liuksemburge,

įstojusios į bylą šalies,

* Proceso kalba: vokiečių.

TEISINGUMO TEISMAS (penktoji kolegija),

kurį sudaro kolegijos pirmininkas J. L. da Cruz Vilaça, teisėjai F. Biltgen (pranešėjas), A. Borg Barthet, E. Levits ir M. Berger,

generalinis advokatas M. Szpunar,

posėdžio sekretorius M. Aleksejev, administratorius,

atsižvelgęs į rašytinę proceso dalį ir įvykus 2016 m. vasario 3 d. posėdžiui,

susipažinęs su 2016 m. balandžio 20 d. posėdyje pateikta generalinio advokato išvada,

priima šį

Sprendimą

1 Savo ieškiniu Vokietijos Federacinė Respublika prašo panaikinti 2013 m. gruodžio 17 d. Europos Parlamento ir Tarybos reglamento Nr. 1308/2013, kuriuo nustatomas bendras žemės ūkio produktų rinkų organizavimas ir panaikinami Tarybos reglamentai (EEB) Nr. 922/72, (EEB) Nr. 234/79, (EB) Nr. 1037/2001 ir (EB) Nr. 1234/2007 (OL L 347, 2013, p. 671, toliau – Bendrasis bendro žemės ūkio rinkų organizavimo reglamentas), 7 straipsnį ir 2013 m. gruodžio 16 d. Tarybos reglamento (ES) Nr. 1370/2013, kuriuo nustatomos su bendru žemės ūkio produktų rinkų organizavimu susijusios tam tikros pagalbos ir grąžinamųjų išmokų nustatymo priemonės (OL L 346, 2013, p. 12, toliau – Nustatymo reglamentas), 2 straipsnį.

Teisinis pagrindas

Bendrasis bendro žemės ūkio rinkų organizavimo reglamentas

2 Bendrojo bendro žemės ūkio rinkų organizavimo reglamento 2, 5, 10, 12 ir 14 konstatuojamosiose dalyse nustatyta:

„(2) į šį reglamentą turėtų būti įtrauktos visos pagrindinės bendro žemės ūkio produktų rinkų organizavimo nuostatos;

<...>

(5) pagal SESV 43 straipsnio 3 dalį Taryba patvirtina priemones dėl kainų, rinkliavų, pagalbos ir kiekybinių apribojimų nustatymo. Siekiant aiškumo, tuo atveju, kai taikoma SESV 43 straipsnio 3 dalis, šiame reglamente turėtų būti aiškiai nurodyta, kad Taryba priemones priims vadovaudamasi minėtu teisiniu pagrindu;

<...>

(10) siekiant stabilizuoti rinkas ir užtikrinti deramą žemės ūkiu besiverčiančios bendruomenės gyvenimo lygį, buvo sukurta diferencijuota rinkos rėmimo skirtinguose sektoriuose sistema ir pradėtos taikyti tiesioginės paramos sistemos, atsižvelgiant į skirtingus kiekvieno iš šių sektorių poreikius ir į skirtingų sektorių tarpusavio priklausomybę. Tos priemonės – tai valstybės intervencija arba paramos privačiajam sandėliavimui išmokos. Rinkos rėmimo priemones reikėtų taikyti ir toliau, tačiau jos turėtų būti racionalizuotos ir supaprastintos;

<...>

(12) siekiant aiškumo ir skaidrumo, nuostatos dėl valstybės intervencijos turėtų turėti bendrą struktūrą, tačiau kartu turėtų būti tęsiama kiekviename sektoriuje vykdoma politika. Tuo tikslu referencines ribines kainas tikslinga atskirti nuo intervencinių kainų ir pastarąsias apibrėžti. Tai darant ypatingai svarbu aiškiai nurodyti, kad tik valstybės intervencijos atveju taikomos intervencinės kainos atitinka taikomas nustatytas kainas, nurodytas PPO susitarimo dėl žemės ūkio 3 priedo 8 dalies (t. y. rinkos kainos parama) pirmajame sakinyje. Šiomis aplinkybėmis turėtų būti laikoma, kad intervencija į rinką gali būti valstybės intervencija arba kitokia intervencija, kurią vykdant netaikomi *ex-ante* nustatyti kainų rodikliai;

<...>

(14) valstybės intervencijos kaina turėtų būti nustatyta kaina už tam tikrą kai kurių produktų kiekį, o kitais atvejais ta kaina turėtų būti nustatoma konkurso būdu, kai konkursas rengiamas atsižvelgiant į tvarką, taikytą laikantis ankstesnio bendro rinkų organizavimo principų, ir į įgytą patirtį“.

3 Bendrojo bendro žemės ūkio rinkų organizavimo reglamento 7 straipsnyje „Referencinės ribinės kainos“ nurodyta:

„1. Nustatomos šios referencinės ribinės kainos:

a) grūdų sektoriaus produktų kaina, susijusi su didmeninės prekybos etapu prieš iškraunant į sandėlį pristatytas prekes – 101,31 [euro] už toną;

b) standartinės kokybės, kaip apibrėžta III priedo A punkte, žaliavinių ryžių kaina, susijusi su didmeninės prekybos etapu prieš iškraunant į sandėlį pristatytas prekes – 150 [eurų] už toną;

c) standartinės kokybės, kaip apibrėžta III priedo B punkte, iš fabriko tiekiamo nefasuoto cukraus kaina:
   i) baltojo cukraus – 404,4 [euro] už toną;
   ii) žaliavinio cukraus – 335,2 [euro] už toną;

d) raumeningumo ir riebumo klasių galvijienos sektoriuje R3 klasės, kaip nustatyta Sąjungos aštuonių mėnesių arba vyresnių galvijų skerdenų klasifikavimo skalėje, nurodytoje IV priedo A punkte, galvijų patinų skerdenų kaina – 2 224 [eurai] už toną;

e) pieno ir pieno produktų sektoriuje:
   i) sviesto – 246,39 [euro] už 100 kg;
   ii) nugriebto pieno miltelių – 169,80 [euro] už 100 kg;

f) kiaulienos sektoriuje standartinės kokybės, apibrėžtos pagal svorį ir raumeningumą, kaip nustatyta Sąjungos kiaulių skerdenų klasifikavimo skalėje, nurodytoje IV priedo B punkte, kiaulių skerdenų kaina – 1 509,39 [euro] už toną:
   i) nuo 60 kg iki mažesnės kaip 120 kg masės skerdenos: E klasė;
   ii) nuo 60 kg iki mažesnės kaip 120 kg masės skerdenos:

g) alyvuogių aliejaus sektoriuje:
   i) ypač gryno alyvuogių aliejaus – 1 779 [eurai] už toną;
   ii) gryno alyvuogių aliejaus – 1 710 [eurų] už toną;
   iii) klasikinio alyvuogių aliejaus, kuriame laisvųjų riebalų rūgščių kiekis lygus dviem laipsniams – 1 524 [eurai] už toną, šią sumą už kiekvieną papildomą rūgštingumo laipsnį mažinant 36,70 [euro] už toną.

2. Referencines ribines kainas, nustatytas 1 dalyje, nuolat peržiūri Komisija, atsižvelgdama į objektyvius kriterijus, visų pirma gamybos, gamybos sąnaudų (ypač gamybos išteklių sąnaudų) pokyčius, ir į rinkos tendencijas. Prireikus referencinės kainų ribos atnaujinamos laikantis įprastos teisėkūros procedūros, atsižvelgiant į gamybos ir rinkų pokyčius.“

4 Bendrojo bendro žemės ūkio rinkų organizavimo reglamento 15 straipsnyje „Valstybės intervencinė kaina“ nurodyta:

„1. Valstybės intervencine kaina laikoma:

a) kaina, kuria taikant valstybės intervenciją superkami produktai (kai superkama nustatyta kaina), arba

b) didžiausia kaina, kuria galima supirkti valstybės intervencijos reikalavimus atitinkančius produktus (kai superkama konkurso būdu).

2. Priemones dėl valstybės intervencinių kainų lygio, įskaitant padidinimo ir sumažinimo sumas, nustatymo Taryba patvirtina pagal SESV 43 straipsnio 3 dalį.“

Nustatymo reglamentas

5 Reglamento 2 ir 3 konstatuojamosiose dalyse nurodyta:

„(2) siekiant aiškumo ir skaidrumo, nuostatos dėl valstybės intervencijos turėtų turėti bendrą struktūrą, tačiau kartu turėtų būti tęsiama kiekviename sektoriuje vykdoma politika. Tuo tikslu referencines ribines kainas, nustatytas [Bendrojo bendro žemės ūkio rinkų organizavimo], tikslinga atskirti nuo intervencinių kainų ir pastarąsias apibrėžti. Tik valstybės intervencijos atveju taikomos intervencinės kainos atitinka taikomas nustatytas kainas, nurodytas PPO susitarimo dėl žemės ūkio 3 priedo 8 dalies (t. y. rinkos kainos parama) pirmajame sakinyje. Šiomis aplinkybėmis turėtų būti laikoma, kad intervencija į rinką gali būti valstybės intervencija arba kitokia intervencija, kurią vykdant netaikomi *ex-ante* nustatyti kainų rodikliai;

(3) reikėtų nustatyti valstybės intervencinių kainų, kuriomis supirkimas yra vykdomas nustatyta kaina arba konkurso tvarka, lygį, įskaitant atvejus, dėl kurių gali prireikti koreguoti valstybės intervencines kainas. Lygiai taip pat reikia imtis priemonių dėl kiekybinių apribojimų vykdant supirkimą nustatyta kaina. Abiem atvejais kainos ir kiekybiniai apribojimai turėtų būti nustatomi atsižvelgiant į praktiką ir įgytą patirtį, taikytą ir įgytą įgyvendinant ankstesnių laikotarpių bendrą rinkos organizavimą“.

6 Nustatymo reglamento 1 straipsnyje, kuriame apibrėžta šio reglamento taikymo sritis, numatyta:

„Šiame reglamente nustatomos kainų, mokesčių, pagalbos ir kiekybinių apribojimų, susijusių su [Bendrame bendro žemės ūkio rinkų organizavimo reglamente] nustatytu vienu bendru žemės ūkio rinkų organizavimu, nustatymo priemonės.“

7 Nustatymo reglamento 2 straipsnyje „Valstybės intervencijos kainos“ numatyta:

„1. Valstybės intervencinių kainų lygis:

a) paprastųjų kviečių, kietųjų kviečių, miežių, kukurūzų, žaliavinių ryžių ir nugriebto pieno miltelių kaina turi atitikti [Bendrojo bendro žemės ūkio rinkų organizavimo reglamento] 7 straipsnyje nustatytas atitinkamas referencines ribines kainas, jei produktai superkami nustatyta kaina, ir neturi viršyti atitinkamų referencinių ribinių kainų, jei produktai superkami konkurso tvarka;

b) sviesto kaina turi būti lygi 90 % [Bendrojo bendro žemės ūkio rinkų organizavimo reglamento] 7 straipsnyje nustatytos referencinės ribinės kainos, jei produktai superkami nustatyta kaina, ir neturi viršyti 90 % tos referencinės ribinės kainos, jei produktai superkami konkurso tvarka;

c) galvijienos kaina neturi viršyti [Bendrojo bendro žemės ūkio rinkų organizavimo reglamento] 13 straipsnio 1 dalies c punkte nurodyto lygio.

2. 1 dalyje nurodytos paprastųjų kviečių, kietųjų kviečių, miežių, kukurūzų ir žaliavinių ryžių valstybės intervencinės kainos koreguojamos didinant arba mažinant jas remiantis pagrindiniais šiems produktams taikomais kokybės kriterijais.

3. Komisija priima įgyvendinimo aktus, nustatančiu[-us] šio straipsnio 2 dalyje nurodytas didesnes arba mažesnes produktų valstybės intervencines kainas, laikydamasi toje dalyje nustatytų sąlygų. Tie įgyvendinimo aktai priimami laikantis 15 straipsnio 2 dalyje nurodytos nagrinėjimo procedūros.“

Faktinės bylos aplinkybės

8 Bendras žemės ūkio produktų rinkų organizavimas pirmą kartą vienodai ir visapusiškai buvo kodifikuotas 2007 m. spalio 22 d. Tarybos reglamentu (EB) Nr. 1234/2007, nustatančiu bendrą žemės ūkio rinkų organizavimą ir konkrečias tam tikriems žemės ūkio produktams taikomas nuostatas (OL L 299, 2007, p. 1), priimtu remiantis EB 37 straipsniu.

9 Nuostatos, kurias Vokietijos Federacinė Respublika prašo panaikinti, buvo priimtos įsigaliojus Lisabonos sutarčiai ir SESV sutarčiai pradėjus reformuoti Bendrą žemės ūkio politiką (BŽŪP).

10 2011 m. spalio 12 d. Komisija, vadovaudamasi SESV 43 straipsnio 2 dalimi, pateikė Europos Parlamento ir Tarybos reglamento, kuriuo nustatomas bendras žemės ūkio produktų rinkų organizavimas, pasiūlymą. Šios redakcijos pasiūlymo dėl Bendrojo bendro žemės ūkio rinkų organizavimo reglamento 7 straipsnis yra susijęs su „referencinėmis kainomis“.

11 Tą pačią dieną Komisija pateikė Tarybos reglamento, kuriuo nustatomos su bendru žemės ūkio produktų rinkų organizavimu susijusios tam tikros pagalbos ir grąžinamųjų išmokų nustatymo priemonės, pasiūlymą, grindžiamą SESV 43 straipsnio 3 dalimi.

12 2012 m. rugsėjo 13 d. Europos Sąjungos Tarybai pirmininkaujanti valstybė narė pranešė Specialiajam žemės ūkio komitetui, kad, jos vertinimu, tik Taryba turi teisę nustatyti žemės ūkio produktų, kurie gali būti valstybės intervencijos objektas, referencines ribines kainas pagal SESV 43 straipsnio 3 dalį. Tarybos teigimu, didžioji dauguma valstybių narių sutiko su šiuo vertinimu.

13 Po ilgų Parlamento, Europos Sąjungos Tarybai pirmininkaujančios valstybės narės ir Komisijos diskusijų Tarybos generalinis sekretoriatas 2013 m. birželio 4 d. pateikė Parlamento, Tarybos ir Komisijos trišalio dialogo dėl Bendrojo bendro žemės ūkio rinkų organizavimo reglamento pažangos ataskaitą. Iš jos buvo matyti, kad referencinių kainų nustatymas yra vienas iš ginčytinų klausimų. Vykstant deryboms Parlamentas pranešė, kad jis nepatvirtins BŽŪP reformos paketo, jeigu būsimame Bendrajame bendro žemės ūkio rinkų organizavimo reglamente nebus reglamentuotos referencinės kainos.

14 2013 m. birželio 25 d. Tarybai pirmininkaujanti valstybė narė persiuntė minėto darbo dokumento priedą, kuriame buvo pateikti dar neišspręsti ginčytini klausimai. Skyriuje „Pozicija dėl nuostatų, susijusių su 43 straipsnio 3 dalimi“ („Positions on Article 43(3) related provisions“), kiek tai susiję su Bendruoju bendro žemės ūkio rinkų organizavimo reglamentu, siekdama kompromiso („landing zone“) ji pasiūlė vartoti sąvoką „referencinė ribinė kaina“.

15 Balsuojant dėl dalinio bendro požiūrio pakeitimo (balsavimas taip pat vyko 2013 m. birželio 25 d.) šis bendras požiūris buvo patvirtintas. Tačiau Vokietijos ir Jungtinės Didžiosios Britanijos ir Šiaurės Airijos Karalystės vyriausybės susilaikė.

16 2013 m. rugsėjo 25 d. Tarybai pirmininkaujanti valstybė narė persiuntė darbo dokumentą, kuriame buvo pateiktas visas Bendrojo bendro žemės ūkio rinkų organizavimo reglamento projektas – jo suvestinė redakcija. Šioje suvestinėje redakcijoje visas projektas atspindėjo per trišalius vidaus dialogus pasiektą susitarimą. Suvestinės redakcijos Bendrojo bendro žemės ūkio rinkų organizavimo reglamento 7 straipsnio pavadinimas buvo „Referencinės ribinės kainos“, o nebe „Referencinės kainos“. Tačiau teisės akto turinys nepasikeitė.

17 2013 m. gruodžio 13 d. Tarybos generalinis sekretoriatas persiuntė delegacijoms dokumentą, kuriame nurodė, kad „derybų, susijusių su SESV 43 straipsnio 3 dalies taikymu, rezultatas pasiektas per bendrą kompromisą dėl dabartinės BŽŪP reformos ir niekaip nepaveikia kiekvienos institucijos pozicijos dėl šios nuostatos taikymo srities ar dėl visų paskesnių pokyčių šiuo klausimu, be kita ko, bet kokios naujos Europos Sąjungos Teisingumo Teismo praktikos“.

18 Tarybos deklaracijoje dėl [SESV] 43 straipsnio 3 dalies, kiek tai susiję su derybų dėl BŽŪP rezultatais per 2013 m. birželio mėn. vykusį trišalį dialogą, buvo nurodyta, jog „Taryba patvirtina, kad jos sprendimu, kad Vieno BRO reglamentas būtų susijęs tik su klausimais, priskiriamais prie SESV 43 straipsnio 3 dalies, išimtinėmis šio trišalio dialogo aplinkybėmis siekta vienintelio tikslo – kad būtų įmanomas kompromisas“.

19 Vokietijos Federacinė Respublika šiuo klausimu pareiškė, kad dėl įvairių priežasčių negali pritarti kai kuriems reglamentų, susijusių su bendru rinkų organizavimu, pasiūlymams. Ši valstybė narė pirmiausia nurodė, kad pagal SESV 43 straipsnio 3 dalį Taryba, remdamasi Komisijos pasiūlymu, patvirtina priemones dėl kainų, rinkliavų, pagalbos ir kiekybinių apribojimų nustatymo, todėl Taryba turi išimtinę kompetenciją nustatyti tokias taisykles. Ši valstybė narė taip pat teigia, kad būtų nepriimtina nukrypti nuo šios aiškios sutartyse numatytos Sąjungos institucijų kompetencijos pasidalijimo taisyklės.

20 2013 m. gruodžio 16 d. vykstant balsavimui dėl Bendrojo bendro žemės ūkio rinkų organizavimo reglamento priėmimo Vokietijos Federacinės Respublikos vyriausybė balsavo prieš šį pasiūlymą, o Jungtinės Karalystės vyriausybė susilaikė. Tą pačią dieną balsuojant dėl Nustatymo reglamento šios valstybės narės susilaikė.

Šalių reikalavimai ir procesas Teisingumo Teisme

21 Vokietijos Federacinė Respublika Teisingumo Teismo prašo panaikinti Bendrojo bendro žemės ūkio rinkų organizavimo reglamento 7 straipsnį ir Nustatymo reglamento 2 straipsnį, paliekant galioti šių nuostatų pasekmes, iki įsigalios teisės aktai, priimti remiantis tinkamu teisiniu pagrindu, ir priteisti iš Parlamento ir Tarybos bylinėjimosi išlaidas.

22 Parlamentas prašo Teisingumo Teismo pripažinti ieškinį nepriimtinu ir subsidiariai – atmesti ieškinį kaip nepriimtiną. Be to, ši institucija prašo priteisti iš Vokietijos Federacinės Respublikos bylinėjimosi išlaidas.

23 Taryba, pasikliaudama Teisingumo Teismo išmintimi, prašo priimti sprendimą dėl Vokietijos Federacinės Respublikos vyriausybės pagrindinių reikalavimų, be to, prašo jo, jeigu šie reikalavimai būtų patenkinti, palikti galioti ginčijamų nuostatų pasekmes, iki „įsigalios“ nuostatos, priimtos remiantis SESV 234 straipsnio antra pastraipa, ir priteisti iš kiekvienos šalies jų pačių bylinėjimosi išlaidas.

24 2014 m. gegužės 22 d. Teisingumo Teismo pirmininko nutartimi Komisijai buvo leista įstoti į bylą Parlamento pusėje. 2014 m. liepos 7 ir 17 d. Teisingumo Teismo pirmininko nutartimi Čekijos Respublikai ir Jungtinei Karalystei buvo leista įstoti į abi bylas palaikyti Vokietijos Federacinės Respublikos reikalavimų.

Dėl priimtinumo

Šalių argumentai

25 Parlamento ir Komisijos nuomone, ieškinį dėl Bendrojo bendro žemės ūkio rinkų organizavimo reglamento panaikinimo reikia atmesti kaip nepriimtiną, nes nuostatų, kurias prašoma panaikinti, negalima atskirti nuo likusios nagrinėjamo akto dalies. Iš tiesų Bendrojo bendro žemės ūkio rinkų organizavimo reglamento 7 straipsnis šiame reglamente atlieka keletą funkcijų ir jos glaudžiai susijusios su kitomis šio reglamento nuostatomis. Be to, šis straipsnis visiškai atitinka šio reglamento tikslus ir yra skirtas tam, kad jie būtų pasiekti. Taigi, panaikinus šio reglamento 7 straipsnį pasikeistų Bendrojo bendro žemės ūkio rinkų organizavimo reglamento esmė.

26 Tačiau Vokietijos Federacinė Respublika, palaikoma Čekijos Respublikos, Jungtinės Karalystės ir Tarybos, mano, kad nuostatos, kurias prašoma panaikinti, yra atskiriamos nuo kitų šio reglamento nuostatų. Grįsdama savo argumentus, ji pirmiausia teigia, kad Nustatymo reglamente nustatytų referencinių ribinių kainų ir intervencinių kainų sąsaja yra glaudesnė nei sąsaja, kuri egzistuoja tarp referencinių ribinių kainų ir kitų Bendrojo bendro žemės ūkio rinkų organizavimo reglamento nuostatų. Be to, niekas nerodo, kad Bendrojo bendro žemės ūkio rinkų organizavimo reglamento, kuriame yra daugiau kaip du šimtai nuostatų, esmė galėtų būti pakeista panaikinus jo 7 straipsnį, susijusį su referencinėmis ribinėmis kainomis.

Teisingumo Teismo vertinimas

27 Pagal nusistovėjusią Teisingumo Teismo praktiką Sąjungos aktą panaikinti iš dalies galima, tik jei prašomas panaikinti dalis galima atskirti nuo viso nagrinėjamo akto. Teisingumo Teismas pakartotinai nusprendė, kad šis atskiriamumo reikalavimas netenkinamas, jei dalinis teisės akto panaikinimas pakeistų jo esmę (žr. 2014 m. kovo 18 d. Sprendimo *Komisija / Parlamentas ir Taryba*, C-427/12, EU:C:2014:170, 16 punktą ir jame nurodytą teismo praktiką).

28 Šiuo atveju primintina, kad Bendrojo bendro žemės ūkio rinkų organizavimo reglamento 7 straipsnyje nustatomos įvairių žemės ūkio produktų referencinės ribinės kainos eurais ir centais už atitinkamo produkto vieneto svorį.

29 Kita vertus, Bendrajame bendro žemės ūkio rinkų organizavimo reglamente nustatomas bendras žemės ūkio produktų rinkų organizavimas, galiojantis visiems žemės ūkio produktams, išvardytiems sutarčių I priede, ir susijęs su tokiais įvairiais aspektais kaip, be kita ko, valstybės intervencija į rinką, parama privačiajam sandėliavimui, paramos režimais įvairiuose atitinkamuose žemės ūkio sektoriuose, taisyklėmis, susijusiomis su prekyba ir gamintojų organizacijomis, bei prekyba su trečiosiomis šalimis.

30 Taigi, kaip pažymėjo generalinis advokatas savo išvados 41 punkte, šie įvairūs Bendrajame bendro žemės ūkio rinkų organizavimo reglamente reglamentuojami klausimai nėra susiję su jo 7 straipsnyje įtvirtintomis referencinėmis ribinėmis kainomis. Tik intervencinės kainos, kurios ne tik apibrėžtos šio reglamento 15 straipsnyje, bet ir nustatytos Nustatymo reglamente, gali būti laikomos susijusiomis su minėtomis ribinėmis kainomis.

31 Darytina išvada, kad Bendrojo bendro žemės ūkio rinkų organizavimo reglamento 7 straipsnyje reglamentuojamos nuostatos, kurias galima atskirti nuo likusių šiame reglamente įtvirtintų normų, todėl panaikinus minėtas nuostatas tai neturėtų įtakos šio reglamento esmei.

32 Todėl Vokietijos Federacinės Respublikos ieškinys dėl Bendrojo bendro žemės ūkio rinkų organizavimo reglamento panaikinimo iš dalies yra priimtinas.

Dėl esmės

Šalių argumentai

33 Vokietijos Federacinė Respublika teigia, kad Parlamentas ir Taryba Bendrojo bendro žemės ūkio rinkų organizavimo reglamento 7 straipsnį grindė klaidingu teisiniu pagrindu. Šioje nuostatoje nustatytos „referencinės kainos“, kurios, nors šis pavadinimas ir buvo pakeistas į „referencinės ribinės kainos“, yra „priemonė dėl kainų nustatymo“. Taigi, šis straipsnis turėjo būti priimtas remiantis SESV 43 straipsnio 3 dalies pagrindu.

34 Grįsdama savo poziciją Vokietijos Federacinė Respublika, pirma, nurodo argumentus, susijusius su ankstesne, Reglamente Nr. 1234/2007 nustatyta bendro žemės ūkio rinkų organizavimo sistema; šio reglamento 16 konstatuojamoje dalyje „referencinės kainos“ apibrėžiamos kaip kainos, kurias Taryba nustato principiniu sprendimu. Šiomis aplinkybėmis valstybė narė primena, kad Reglamentu Nr. 1234/2007 aiškiai suteikiama teisė pakeisti referencines kainas. Be to, ankstesnis bendro žemės ūkio produktų rinkų organizavimas, t. y. bendrai Bendrojo bendro žemės ūkio rinkų organizavimo reglamento ir konkrečiai jo 7 straipsnio priėmimo istorija, rodo, kad žemės ūkio produktų kainų nustatymo priemonių sistemos esmė nebuvo pakeista ir „referencinės kainos“, nuo šiol vadinamos „referencinėmis ribinėmis kainomis“, toliau yra „BŽŪP saugumo tinklas“.

35 Antra, Vokietijos Federacinė Respublika remiasi SESV 43 straipsnio 3 dalimi, kurioje, jos manymu, nedaroma jokio skirtumo tarp kainų griežtąja ar plačiąja prasme, nes ji susijusi su visomis „priemonėmis dėl kainų nustatymo“. Taigi, Taryba turi išimtinę kompetenciją dėl visų kainų nustatymo priemonių esminių elementų. Be to, iš 2015 m. gruodžio 1 d. Sprendimo *Parlamentas ir Komisija / Taryba* (C-124/13 ir C-125/13, EU:C:2015:790) 54 ir 59 punktų matyti, kad SESV 43 straipsnio 3 dalis suteikia Tarybai įgaliojimus, be įgyvendinimo aktų, priimti ir kitus aktus ir kad šios nuostatos taikymo sritis neapsiriboja priemonėmis dėl kainų nustatymo. Darytina išvada *a fortiori*, kad Bendrojo bendro žemės ūkio rinkų organizavimo reglamento 7 straipsniui taikoma ši nuostata. Iš tiesų, atsižvelgiant į tai, kad Bendrojo bendro žemės ūkio rinkų organizavimo reglamento 7 straipsnyje kai kuriems žemės ūkio produktams nustatoma konkreti piniginė vertė, o Nustatymo reglamento 2 straipsnyje intervencinė kaina apibrėžiama kaip tam tikra „referencinės ribinės kainos“ procentinė dalis, Bendrojo bendro žemės ūkio rinkų organizavimo reglamento 7 straipsnis yra esminis kainų nustatymo elementas.

36 Trečia, dėl SESV 43 straipsnio 3 dalyje nustatytų tikslų Vokietijos Federacinė Respublika teigia, kad iš Bendrojo bendro žemės ūkio rinkų organizavimo reglamento 7 straipsnio 2 dalies matyti, jog referencinės ribinės kainos turi būti atnaujinamos atsižvelgiant į gamybos ir rinkos tendencijas. Jei teisės aktuose numatyta kompetentinga institucija turi greitai, lanksčiai ir efektyviai reaguoti į rinkos pokyčius, reagavimas būtų gerokai greitesnis, jeigu Taryba būtų kompetentinga, nes įsigaliojus Lisabonos sutarčiai ši institucija nebeturi konsultuotis su Parlamentu.

37 Ketvirta, Vokietijos Federacinė Respublika teigia, kad iš 2015 m. gruodžio 1 d. Sprendimo *Parlamentas ir Komisija / Taryba* (C-124/13 ir C-125/13, EU:C:2015:790) 58 punkto matyti, kad SESV 43 straipsnio 2 dalis ir SESV 43 straipsnio 3 dalis yra du akivaizdžiai skirtingi teisiniai pagrindai, kurie nėra

tarpusavyje suderinami ir nėra susiję hierarchiniais ryšiais. Be to, SESV 43 straipsnio 3 dalis neturėtų jokios prasmės ir prarastų visą veiksmingumą, jeigu šioje byloje nagrinėjamu atveju kaip teisinis pagrindas būtų pasirinkta SESV 43 straipsnio 2 dalis.

38 Dėl Parlamento argumento, jog iš SESV 40 straipsnio 2 dalies matyti, kad, įgyvendindamas savo įgaliojimus pagal SESV 43 straipsnio 2 dalį, Sąjungos teisės aktų leidėjas gali imtis visų SESV 40 straipsnio 2 dalyje nurodytų priemonių, įskaitant „kainų reguliavimą“, Vokietijos vyriausybė mano, kad šiuo argumentu neatsižvelgiama į SESV 43 straipsnio 3 dalies buvimą ir taip susilpninamas šios nuostatos veiksmingumas.

39 Atsižvelgdama į visus šiuos aspektus, Vokietijos Federacinė Respublika daro išvadą, kad SESV 43 straipsnio 3 dalis yra vienintelis Bendrojo bendro žemės ūkio rinkų organizavimo reglamento 7 straipsnio priėmimui tinkamas teisinis pagrindas.

40 Čekijos Respublika, Jungtinė Karalystė ir Taryba pritaria Vokietijos Federacinės Respublikos argumentams. Be to, Taryba, remdamasi SESV 294 straipsnio 1 dalimi, teigia, jog Sutartys niekaip nepatvirtina hipotezės, kad įprasta teisėkūros procedūra turi viršenybę prieš nuostatas, pagal kurias aktus numatyta priimti ne pagal teisėkūros procedūrą.

41 Čekijos Respublika priduria, be kita ko, kad SESV 43 straipsnio 3 dalis yra *lex specialis* atsižvelgiant į bendresnes priemones, numatytas SESV 43 straipsnio 2 dalyje. Šio aiškinimo, beje, negali paneigti 2015 m. gruodžio 1 d. Sprendimas *Parlamentas ir Komisija / Taryba* (C-124/13 ir C-125/13, EU:C:2015:790).

42 Be to, šios valstybės narės manymu, du skirtingi teisiniai pagrindai egzistuoja todėl, kad vykstant deryboms dėl Sutarties dėl Konstitucijos Europai, kurių rezultatas buvo priimta Lisabonos sutartis, valstybės narės norėjo likti suverenios, kiek tai susiję su BŽŪP sąnaudomis. Būtent dėl šios priežasties EB 37 straipsnis, kuris sudarė vienintelį teisinį pagrindą, kaip Teisingumo Teismas konstatavo 2015 m. gruodžio 1 d. Sprendimo *Parlamentas ir Komisija / Taryba* (C-124/13 ir C-125/13, EU:C:2015:790) 57 punkte, buvo pakeistas dviem skirtingais teisiniais pagrindais, kuriais siekiama skirtingų tikslų, ir kiekvienas iš jų turi specifinę taikymo sritį.

43 Jungtinė Karalystė pažymi, kad iš 2015 m. gruodžio 1 d. Sprendimo *Parlamentas ir Komisija / Taryba* (C-124/13 ir C-125/13, EU:C:2015:790) matyti, kad SESV 43 straipsnio 3 dalis neapsiriboja papildomų įgaliojimų arba deleguotųjų įgaliojimų suteikimu Tarybai, bet šiai institucijai suteikiamos išimtinės galios priimti bet kokias priemones dėl kainų nustatymo, pirmiausia susijusias su techniniais ir moksliniais vertinimais. Taigi teisė priimti nuostatą, kaip Bendrojo bendro žemės ūkio rinkų organizavimo reglamento 7 straipsnį, kuriuo tiesiogiai nustatomos kainos, *a fortiori* patenka į išimtinę Tarybos kompetenciją.

44 Parlamentas, palaikomas Komisijos, sutinka su Vokietijos Federacinės Respublikos nuomone, kad SESV 43 straipsnio 2 dalis ir SESV 43 straipsnio 3 dalis yra du skirtingi teisiniai pagrindai. Šios dvi institucijos mano, kad pagal SESV 43 straipsnio 3 dalį Tarybai suteikiami tik labai specifiniai įgyvendinamojo pobūdžio įgaliojimai nustatyti tikslius ir galutinius kainų dydžius. Bet kokiai tokį nustatymą viršijančiai priemonei taikoma SESV 43 straipsnio 2 dalis.

45 Parlamento manymu, tokį aiškinimą patvirtina 2015 m. gruodžio 1 d. Sprendimas *Parlamentas ir Komisija / Taryba* (C-124/13 ir C-125/13, EU:C:2015:790). Iš tiesų, iš šio sprendimo 58 straipsnio matyti, kad taikant visas priemones, kurios būtinos pasiekti su bendra žemės ūkio ir žuvininkystės politika susijusius tikslus, reikalingas politinis pasirinkimas. Todėl teisė priimti šias priemones suteikta Sąjungos teisės aktų leidėjui.

46 Taigi, intervencijų mechanizmas siekiant tokių BŽŪP tikslų, kaip išvardyti SESV 39 straipsnyje, yra esminė priemonė; tai rodo ir aplinkybė, kad pagal SESV 40 straipsnio 2 dalį Sąjungos teisės aktų leidėjas yra kompetentingas priimti teisės aktus dėl kainų.

47 Remdamasis tuo Parlamentas daro išvadą, kad „priemonės“, kurias Taryba, remdamasi SESV 43 straipsnio 3 dalimi, turi teisę priimti, gali būti laikomos „įgyvendinimo aktais *sui generis*“. Jos manymu, SESV 43 straipsnio 3 dalyje numatyta ne teisėkūros procedūra turi būti suprantama kaip SESV 43 straipsnio 2 dalyje nustatytos bendros taisyklės išimtis. Tačiau Komisija mano, kad tarp SESV 43 straipsnio 2 dalies ir SESV 43 straipsnio 3 dalies yra hierarchiniai santykiai. Ji priduria, kad Sąjungos teisės aktų leidėjas suteikdamas deleguotuosius įgaliojimus vykdomosios valdžios institucijai turi plačią diskreciją ir kad šioje byloje įgyvendinant šią diskreciją nebuvo padaryta jokios akivaizdžios klaidos, nors SESV 43 straipsnio 3 dalyje aiškiai numatomas įgaliojimų delegavimas.

48 Kiek tai susiję su Bendrojo bendro žemės ūkio rinkų organizavimo reglamento 7 straipsnio tikslu ir turiniu, Parlamentas teigia, kad šiuo tikslu, kuris visiškai atitinka Bendrojo bendro žemės ūkio rinkų organizavimo reglamento tikslą, vadinasi, yra nuo jo neatskiriamas, siekiama „nustat[yti] bendr[ą] žemės ūkio produktų <...> rinkų organizavim[ą]“. Parlamento ir Komisijos manymu, Bendrojo bendro žemės ūkio rinkų organizavimo reglamento 7 straipsnis yra bendrojo rinkų organizavime taikomo intervencijų mechanizmo pagrindinė nuostata. Referencinės ribinės kainos kaip „BŽŪP saugumo tinklas“ yra pagrindas taikyti intervencijų mechanizmą ir kitų rūšių paramos rinkai priemones.

49 Dėl pavadinimo „referencinės ribinės kainos“, kurios tiek reglamente Nr. 1234/2007, tiek derybose dėl BŽŪP reformos buvo vadinamos „referencinėmis ribinėmis kainomis“, Parlamentas pažymi, kad Bendrojo bendro žemės ūkio rinkų organizavimo reglamento 7 straipsnio pavadinimas buvo pakeistas reaguojant į Tarybos reikalavimą. Komisijos manymu, ankstesnis pavadinimas „referencinės ribinės kainos“ buvo klaidinantis, nes „referencinės kainos“ jau buvo ribinės vertės, kuriomis vadovaujantis buvo nustatomos realios kainos, ir atliko tik orientacinę funkciją.

50 Dėl Vokietijos Federacinės Respublikos nuorodos į ankstesnį bendro žemės ūkio rinkų organizavimo režimą Parlamentas ir Komisija mano, kad ši valstybė narė neatsižvelgė į tai, jog Reglamentas Nr. 1234/2007 buvo priimtas remiantis kitu teisiniu pagrindu – būtent EB 37 straipsniu.

51 Dėl Vokietijos Federacinės Respublikos argumento, kad SESV 43 straipsnio 3 dalies veiksmingumui būtų pakenkta, jei Bendrojo bendro žemės ūkio rinkų organizavimo reglamento 7 straipsnis būtų grindžiamas SESV 43 straipsnio 2 dalimi, Parlamentas mano, kad vien to, jog buvo priimtas Nustatymo reglamentas, pakanka, kad būtų įrodytas SESV 43 straipsnio 3 dalies veiksmingumas. Be to, nei Parlamentas, nei Komisija nemato būtinybės skubiai koreguoti referencinių ribinių kainų atsižvelgiant į rinkos tendencijas, dėl kurių, Vokietijos Federacinės Respublikos manymu, Taryba turėtų imtis intervencinių priemonių. Parlamento teigimu, nors SESV 43 straipsnio 3 dalimi siekiama užtikrinti greitą kainų nustatymą ir nors parengus BŽŪP ši užduotis buvo svarbus reikalavimas, jis palaipsniui prarado savo reikšmę ir praktiškai išnyko.

52 Parlamentas subsidiariai teigia, kad, nors Vieno BŽŪP reglamento 7 straipsniu buvo siekiama SESV 43 straipsnio 2 ir 3 dalyse nustatytų tikslų, ginčijama nuostata Bendrajame bendro žemės ūkio rinkų organizavimo reglamente vis tiek galioja dėl SESV 43 straipsnio 2 dalyje numatytų tikslų viršenybės pobūdžio.

Teisingumo Teismo vertinimas

53 Pirmuoju pagrindu Vokietijos Federacinė Respublika teigia, kad priimdami Bendrojo bendro žemės ūkio rinkų organizavimo reglamento 7 straipsnį ne pagal SESV 43 straipsnio 3 dalį, bet pagal SESV 43 straipsnio 2 dalį Parlamentas ir Taryba pasirinko klaidingą teisinį pagrindą.

54 Šiuo klausimu pirmiausia primintina, kad, kaip matyti iš SESV 43 straipsnio 2 dalies teksto, Parlamentas ir Taryba, spręsdami pagal įprastą teisėkūros procedūrą, turi priimti „nuostatas, kurių reikia bendros žemės ūkio ir žuvininkystės politikos tikslams pasiekti“, o pagal SESV 43 straipsnio 3 dalį Taryba, remdamasi Komisijos pasiūlymu, patvirtina „priemones dėl kainų, rinkliavų, pagalbos ir kiekybinių apribojimų nustatymo ir žvejybos galimybių nustatymo ir paskirstymo“.

55 Paskui reikia pažymėti, kad priemonės, kurioms priimti reikalingas politinis sprendimas, kurį priima tik Sąjungos teisės aktų leidėjas, nes jos yra būtinos bendros žemės ūkio ir bendros žuvininkystės politikos tikslams siekti, turi būti grindžiamos SESV 43 straipsnio 2 dalimi. Tačiau priimant priemones dėl žvejybos galimybių nustatymo ir paskirstymo pagal SESV 43 straipsnio 3 dalį tokio sprendimo priimti nebūtina, nes tokios priemonės iš esmės yra techninio pobūdžio ir laikoma, kad jos priimamos įgyvendinant pagal SESV 43 straipsnio 2 dalį priimtas nuostatas (šiuo klausimu žr. 2014 m. lapkričio 26 d. Sprendimo *Parlamentas ir Komisija / Taryba*, C-103/12 ir C-165/12, EU:C:2014:2400, 50 punktą ir 2015 m. gruodžio 1 d. Sprendimo *Parlamentas ir Komisija / Taryba*, C-124/13 ir C-125/13, EU:C:2015:790, 48 ir 50 punktus).

56 Todėl, nors pagal SESV 43 straipsnio 3 dalį Tarybai suteikti įgaliojimai priimti, be kita ko, įgyvendinimo aktus atitinkamoje srityje, vis dėlto šie aktai negali būti paprasčiausiai prilyginti aktams, suteikiantiems vykdymo įgaliojimus, kaip tai suprantama pagal SESV 291 straipsnio 2 dalį (2015 m. gruodžio 1 d. Sprendimo *Parlamentas ir Komisija / Taryba* , C-124/13 ir C-125/13, EU:C:2015:790, 54 punktą).

57 Iš to matyti, kad, priešingai, nei teigia Parlamentas, ši nuostata suteikia Tarybai teisę priimti aktus, kurie viršija tai, ką galima laikyti „įgyvendinimo aktu“.

58 Šiuo klausimu pažymėtina, kad SESV 43 straipsnio 2 ir 3 dalimis siekiama skirtingų tikslų ir kiekviena iš jų turi konkrečią taikymo sritį, dėl to jos, grindžiant tam tikrų BŽŪP priemonių priėmimą, gali būti naudojamos atskirai, nes priimdama aktus pagal SESV 43 straipsnio 3 dalį Taryba turi veikti neviršydama savo kompetencijos ir prireikus laikydamasi teisės normų, jau nustatytų taikant SESV 43 straipsnio 2 dalį (kiek tai susiję su bendra žuvininkystės politika, kuri taikoma *mutatis mutandis* BŽŪP, žr. 2015 m. gruodžio 1 d. Sprendimo *Parlamentas ir Komisija / Taryba*, C-124/13 ir C-125/13, EU:C:2015:790, 58 punktą).

59 Šiuo klausimu pažymėtina, kad, priešingai, nei teigia Komisija, negali būti pagrįstai teigiama, kad Teisingumo Teismas pripažino, jog tarp šių dviejų nagrinėjamų normų yra hierarchija. Iš tiesų tai, kad Teisingumo Teismas vartoja žodį „prireikus“, leidžia daryti išvadą, kad Taryba gali naudotis jai SESV 43 straipsnio 3 dalimi suteikta kompetencija, nors Sąjungos teisės aktų leidėjas, įgyvendindamas jam SESV 43 straipsnio 2 dalimi suteiktą kompetenciją, dar nėra nustatęs teisinio pagrindo.

60 Iš Teisingumo Teismo praktikos, be kita ko, matyti, kad SESV 43 straipsnio 3 dalies taikymo sritis gali apimti priemones, kurios neapsiriboja žvejybos galimybių nustatymu ir paskirstymu, jeigu dėl šių priemonių nereikia daryti tik Sąjungos teisės aktų leidėjui pavesto politinio sprendimo, atsižvelgiant į tai, kad jos būtinos su bendra žemės ūkio ir žuvininkystės politika susijusiems tikslams pasiekti (2015 m. gruodžio 1 d. Sprendimo *Parlamentas ir Komisija / Taryba*, C-124/13 ir C-125/13, EU:C:2015:790, 59 punktas).

61 Galiausiai, svarbu priminti, kad pagal nusistovėjusią Teisingumo Teismo praktiką Sąjungos teisės akto teisinio pagrindo parinkimas turi būti grindžiamas objektyviais kriterijais, kuriems gali būti taikoma teisminė kontrolė ir prie kurių, be kita ko, priskirtinas šio akto tikslas ir turinys (2007 m. spalio 23 d. Sprendimo *Parlamentas / Taryba*, C-440/05, EU:C:2007:625, 61 punktas ir Sprendimo *Parlamentas ir Komisija / Taryba*, C-103/12 ir C-165/12, EU:C:2014:2400, 51 punktas).

62 Taigi remiantis būtent šiais svarstymais reikia patikrinti, ar Taryba pagrįstai pasirinko SESV 43 straipsnio 2 dalį kaip teisinį pagrindą Bendrojo bendro žemės ūkio rinkų organizavimo reglamento 7 straipsniui priimti.

63 Kalbant apie Bendrojo bendro žemės ūkio rinkų organizavimo reglamento 7 straipsniu siekiamą tikslą, svarbu konstatuoti, kad iš šio reglamento 10 konstatuojamosios dalies aiškiai matyti, kad, viena vertus, siekiant stabilizuoti rinkas ir užtikrinti deramą žemės ūkiu besiverčiančios bendruomenės gyvenimo lygį buvo sukurta tiesioginės paramos sistema ir kad pagal šią sistemą priimtos priemonės gali įgyti valstybės intervencijos formą ir, kita vertus, atsižvelgiant į šio reglamento 12 konstatuojamąją dalį reikia skirti referencines ribines kainas ir intervencines kainas.

64 Tačiau šie du dalykai, nesant jokio kito Sąjungos teisės aktų leidėjo patikslinimo – pirmiausia Bendrojo bendro žemės ūkio rinkų organizavimo reglamento 7 straipsnyje – dėl nustatant šias ribas padarytų politinių sprendimų svarbos negali teisiškai įrodyti, jog tokia svarba egzistuoja.

65 Šią išvadą pagrindžia tai, kad atsižvelgiant į Nustatymo reglamento 2 straipsnį referencinėmis ribinėmis kainomis išimtinai vadovaujamasi kaip pagrindu nustatant nagrinėjamų produktų intervencines kainas.

66 Be to, kaip generalinis advokatas pažymėjo savo išvados 83 punkte, Reglamento Nr. 1234/2007 16 ir 28 konstatuojamosiose dalyse bendrai apibūdinamas esamas ryšys tarp „referencinių kainų“, nuo šiol vadinamų „referencinėmis ribinėmis kainomis“, ir intervencinių kainų, kuris leidžia manyti, kad pirmosios yra būtinos apskaičiuojant antrąsias. Kadangi pagal Bendrojo bendro žemės ūkio rinkų organizavimo reglamento 12 konstatuojamąją dalį Sąjungos teisės aktų leidėjas siekė toliau vykdyti intervencinę politiką kiekviename sektoriuje, darytina išvada, kad priėmus Vieno BRO reglamentą šis ryšys tarp „referencinių ribinių kainų“ ir „intervencinių kainų“ nepakito.

67 Kiek tai susiję su Bendrojo bendro žemės ūkio rinkų organizavimo reglamento 7 straipsnio turiniu, pažymėtina, kad šio straipsnio 1 dalyje nustatomos jame reglamentuojamų produktų vieneto svorio piniginės vertės. Taigi vien tai, kad Sąjungos teisės aktų leidėjas vietoj sąvokos „kainos“, kuri buvo vartojama anksčiau, nusprendė vartoti sąvoką „ribinės kainos“, negali paneigti fakto, kad šios vertės yra kainos. Be to, kaip matyti iš šio reglamento 7 straipsnio 2 dalies, nagrinėjamos ribinės kainos nustatomos pirmiausia remiantis gamybos išteklių sąnaudų „kainomis“.

68 Pridurtina, kad, kaip matyti iš šio sprendimo 65 punkto, Bendrojo bendro žemės ūkio rinkų organizavimo reglamento 7 straipsnio formuluotė neleidžia nei identifikuoti referencinėmis ribinėmis kainomis, kurios jame numatytos, siekiamų tikslų, nei nustatyti, ar Sąjungos teisės aktų leidėjui priimant šį straipsnį reikėjo padaryti politinį sprendimą, kurį jis turėjo teisę padaryti atsižvelgdamas į jo būtinumą siekiant BŽŪP tikslų.

69 Be to, pažymėtina, kad nei Bendrojo bendro žemės ūkio rinkų organizavimo reglamento 7 straipsnyje, nei jokioje kitoje šio reglamento nuostatoje nėra „referencinės ribinės kainos“ sąvokos apibrėžties. Taigi, kadangi minėtame reglamente nėra tokios apibrėžties, o „intervencinių kainų“ sąvoka apibrėžta to paties reglamento 15 straipsnyje, tai gali susilpninti Parlamento argumentą, jog nustatydamas referencines ribines kainas teisės aktų leidėjas turi padaryti išimtinai jam pavestus politinius sprendimus.

70 Šiuo klausimu reikia pridurti, kad iš Bendrojo bendro žemės ūkio rinkų organizavimo reglamento 7 straipsnio 2 dalies matyti, kad referencinės ribinės kainos turi būti peržiūrėtos atsižvelgiant į objektyvius veiksnius, kaip antai gamybos raidą, gamybos sąnaudas ir tendencijas rinkoje.

71 Taigi, kaip teigia Vokietijos Federacinė Respublika, Čekijos Respublika, Jungtinė Karalystė ir Taryba, norint atlikti tokią peržiūrą, reikia atlikti iš esmės techninius ir mokslinius vertinimus, todėl ją reikia atskirti nuo priemonių, dėl kurių reikalingi politiniai sprendimai, kuriuos padaryti pagal Teisingumo Teismo praktiką teisė suteikta Sąjungos teisės aktų leidėjui (šiuo klausimu žr. 2014 m. lapkričio 26 d.

Sprendimo *Parlamentas ir Komisija / Taryba*, C-103/12 ir C-165/12, EU:C:2014:2400, 50 punktą). Taigi iš esmės techninio pobūdžio veiksnių vertinimas, siekiant priimti priemones dėl kainų nustatymo, yra prerogatyva, kuri pagal SESV 43 straipsnio 3 dalį suteikta Tarybai.

72 Kadangi Bendrajame bendro žemės ūkio rinkų organizavimo reglamente Bendrajame bendro žemės ūkio rinkų organizavimo reglamente nėra jokios kitos nuostatos, kuri leistų pagrįstai atskirti nagrinėjamų ribinių kainų peržiūrą nuo jų pirmojo nustatymo, atsižvelgiant į šio sprendimo 66 straipsnyje nurodytą aplinkybę, pagal kurią intervencinės kainos išvedamos iš referencinių ribinių kainų, darytina išvada, jog minėtų ribinių kainų nustatymas yra su kainų nustatymu susijusi priemonė. Taigi Bendrojo bendro žemės ūkio rinkų organizavimo reglamento 7 straipsnis turėjo būti priimtas remiantis SESV 43 straipsnio 3 dalies pagrindu.

73 Šios išvados nepaneigia Parlamento argumentas, pagal kurį Bendrojo bendro žemės ūkio rinkų organizavimo reglamento 7 straipsniu siekiama tikslų, kurie numatyti tiek SESV 43 straipsnio 2 dalyje, tiek SESV 43 straipsnio 3 dalyje, todėl, atsižvelgiant į SESV 43 straipsnio 2 dalyje numatytų tikslų viršenybę, šio reglamento 7 straipsnis neturėtų būti panaikintas.

74 Iš tiesų, viena vertus, kaip matyti iš šio sprendimo 31 punkto, Bendrojo bendro žemės ūkio rinkų organizavimo reglamento 7 straipsnis yra aiškiai atskiriamas nuo kitų šio reglamento nuostatų. Kita vertus, kaip Teisingumo Teismas nusprendė 2015 m. gruodžio 1 d. Sprendimo *Parlamentas ir Komisija / Taryba* (C-124/13 ir C-125/13, EU:C:2015:790) 58 punkte, SESV 43 straipsnio 2 ir 3 dalimis siekiama skirtingų tikslų ir kiekviena iš jų turi specifinę taikymo sritį. Taigi, kaip ir Taryba, kuri priimdama priemones pagal SESV 43 straipsnio 3 dalį turi neviršyti savo kompetencijos, taip ir Sąjungos teisės aktų leidėjas, priimdamas priemones pagal SESV 43 straipsnio 2 dalį, turi laikytis jam suteiktos kompetencijos ribų.

75 Atsižvelgiant į visa tai, kas išdėstyta, reikia pritarti Vokietijos Federacinės Respublikos ieškinio vieninteliam pagrindui.

76 Todėl Bendrojo bendro žemės ūkio rinkų organizavimo reglamento 7 straipsnis turi būti panaikintas.

77 Atsižvelgiant į tai, kad Nustatymo reglamento 2 straipsnyje intervencinių kainų nustatymo tikslais aiškiai remiamasi Bendrojo bendro žemės ūkio rinkų organizavimo reglamento 7 straipsnyje nustatytomis referencinėmis ribinėmis kainomis, panaikinus šį straipsnį 2 straipsnis netenka savo esmės.

78 Taigi, atsižvelgiant į neatskiriamus ryšius, kurie sieja Bendrojo bendro žemės ūkio rinkų organizavimo reglamento 7 straipsnį ir Nustatymo reglamento 2 straipsnį, pastarąjį straipsnį taip pat reikia panaikinti.

Dėl prašymo palikti galioti skundžiamų sprendimų pasekmes

79 Vokietijos Federacinė Respublika viršesnių interesų apsaugos sumetimais, siekdama apsaugoti žemės ūkio subjektų teisėtus lūkesčius, dėl teisinio saugumo priežasčių prašo Teisingumo Teismo pagal SESV 264 straipsnio antrą pastraipą palikti galioti ginčijamų nuostatų teisines pasekmes, iki įsigalios naujosios nuostatos, priimtos remiantis tinkamu teisiniu pagrindu. Komisija šį argumentą nurodo kaip subsidiarų.

80 Pagal SESV 264 straipsnio antrą pastraipą Teisingumo Teismas gali, jei mano, kad tai reikalinga, nurodyti, kurie paskelbto negaliojančiu akto padariniai lieka galutiniai.

81 Šiuo klausimu iš Teisingumo Teismo praktikos matyti, kad, atsižvelgiant į su teisiniu saugumu susijusius motyvus, tokio akto padariniai gali likti galioti, be kita ko, jei jo paskelbimas negaliojančiu iš karto lemtų didelius neigiamus padarinius atitinkamiems asmenims ir jei ginčijamo akto teisėtumas ginčijamas ne dėl jo tikslo ar turinio, bet dėl jo rengėjo kompetencijos trūkumo ar procedūrinių reikalavimų pažeidimo priežasčių. Prie šių priežasčių priskiriama visų pirma klaida dėl ginčijamo akto teisinio pagrindo (žr. 2015 m. gruodžio 1 d. Sprendimo *Parlamentas ir Komisija / Taryba*, C-124/13 ir C-125/13, EU:C:2015:790, 86 punktą ir jame nurodytą teismo praktiką).

82 Šiuo atveju pažymėtina, kad ginčijamas reglamentas, įskaitant jo 7 straipsnį, remiantis jo 232 straipsniu, įsigaliojo kitą dieną po jo paskelbimo *Europos Sąjungos oficialiajame leidinyje* 2013 m. gruodžio 20 d. ir taikomas nuo 2014 m. sausio 1 d.

83 Taigi tiek, kiek nagrinėjamos normos nustato kainas, dėl kurių reikalinga valstybės intervencija, ir ja siekiama stabilizuoti rinkas ir užtikrinti deramą žemės ūkiu besiverčiančios bendruomenės gyvenimo lygį, jų panaikinimas nedelsiant gali lemti sunkias neigiamas pasekmės atitinkamiems asmenims.

84 Šiomis aplinkybėmis egzistuoja svarbūs teisinio saugumo motyvai, dėl kurių Teisingumo Teismas gali tenkinti prašymą palikti galioti Bendrojo bendro žemės ūkio rinkų organizavimo reglamento 7 straipsnio ir Nustatymo reglamento 2 straipsnio padarinius. Be to, svarbu pažymėti, kad Vokietijos Federacinė Respublika neginčijo Bendrojo bendro žemės ūkio rinkų organizavimo reglamento 7 straipsnio dėl jo tikslo ar turinio, tad šiuo atžvilgiu nėra kliūčių, galinčių sutrukdyti Teisingumo Teismui nurodyti palikti galioti šių straipsnių padarinius.

85 Todėl reikia palikti galioti Bendrojo bendro žemės ūkio rinkų organizavimo reglamento 7 straipsnio ir Nustatymo reglamento 2 straipsnio padarinius, kol per pagrįstą terminą, kuris negali viršyti penkių mėnesių, skaičiuojant nuo šio sprendimo paskelbimo, įsigalios tinkamu teisiniu pagrindu, t. y. SESV 43 straipsnio 3 dalimi, grindžiamas naujas reglamentas.

Dėl bylinėjimosi išlaidų

86 Pagal Teisingumo Teismo procedūros reglamento 138 straipsnio 1 dalį pralaimėjusiai šaliai nurodoma padengti bylinėjimosi išlaidas, jeigu laimėjusi šalis to reikalavo. Kadangi Vokietijos Federacinė Respublika reikalavo priteisti iš Parlamento ir Tarybos bylinėjimosi išlaidas ir ieškinys buvo pripažintas pagrįstu, pastarieji turi jas padengti. Pagal Procedūros reglamento 140 straipsnio 1 dalį Čekijos Respublika, Jungtinė Karalystė ir Komisija, kurioms buvo leista įstoti į šią bylą, padengia savo bylinėjimosi išlaidas.

Remdamasis šiais motyvais, Teisingumo Teismas (penktoji kolegija) nusprendžia:

1. **Panaikinti 2013 m. gruodžio 17 d. Europos Parlamento ir Tarybos reglamento (ES) Nr. 1308/2013, kuriuo nustatomas bendras žemės ūkio produktų rinkų organizavimas ir panaikinami Tarybos reglamentai (EEB) Nr. 922/72, (EEB) Nr. 234/79, (EB) Nr. 1037/2001 ir (EB) Nr. 1234/2007, 7 straipsnį.**

2. **Panaikinti 2013 m. gruodžio 16 d. Tarybos reglamento (ES) Nr. 1370/2013, kuriuo nustatomos su bendru žemės ūkio produktų rinkų organizavimu susijusios tam tikros pagalbos ir grąžinamųjų išmokų nustatymo priemonės, 2 straipsnį.**

3. **Palikti galioti Reglamento Nr. 1308/2013 7 straipsnio ir Reglamento Nr. 1370/2013 2 straipsnio padarinius, kol per pagrįstą terminą, kuris negali viršyti penkių mėnesių, skaičiuojant nuo šio sprendimo paskelbimo, įsigalios tinkamu teisiniu pagrindu, t. y. SESV 43 straipsnio 3 dalimi, grindžiamas naujas reglamentas.**

4. **Priteisti iš Europos Parlamento ir Europos Sąjungos Tarybos bylinėjimosi išlaidas.**

5. **Čekijos Respublika, Jungtinė Didžiosios Britanijos ir Šiaurės Airijos Karalystė ir Europos Komisija pačios padengia savo bylinėjimosi išlaidas.**

Parašai.